

Anderswo

At the very least, listening to nothing would seem to require exquisite attention to every subtle detail.

– Karen Barad.

Hi ha imatges que no existeixen per si soles, sinó com a superposició d'imatges incompatibles, en la confluència de la retina i la imaginació. La imaginació i la memòria són forces de desplaçament. És impossible, quan imagines o recordes, mantenir-te present del tot. I no hi fa res que un lloc sigui real o fictici (en cas que això pugui saber-se amb claredat), el que compta és la presència, l'ocupació de l'espai, l'afectació dels sentits. Les tecnologies de la presència remota (la pantalla, l'auricular, l'antena) fan col·lapsar l'anar i venir de la memòria, l'enfonsament, com quan t'adorms, o el retorn sobtat des de l'espai imaginari. Davant de la pantalla, plana com un mirall, l'ara i aquí passa a dos llocs a la vegada.

No invento, amb aquestes paraules, una ficció refinada, una geometria audaç: descriu un mecanisme permanent, quotidià, senzill, de la condició contemporània. No penso en Lewis Carroll, sinó en Karen Barad. El que vull dir és que em sembla que una forma possible de donar un context als treballs de Kenneth Dow, Anas Kahal, Franco Castignani i Ely Daou és situar-los en aquest espai aberrant i quotidià: la imatge que resulta de la superposició de dues imatges incompatibles, de la confluència de dos espai-temps diferents. Però, com deia, no és ben bé un espai, sinó una condició, un estat permanent. La condició de la permanència, un cop que la intermitència, l'anar i venir, ha col·lapsat, en l'espai entre dues imatges heterogènies. I en aquesta condició, intentar descriure la realitat. Vull dir que em sembla que, en els treballs que hem reunit aquí, els artistes fan això: assagen la descripció precisa de la realitat, prenent, com a única eina a l'abast, una geometria d'universos impossibles.

Lluís Nacenta.